

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 28. listopadu 2023 samosoudcem
JUDr. Ivo Poštolkou

takto:

obžalovaná

K [REDACTED] S [REDACTED]

narozená [REDACTED] v Praze 4, bytem [REDACTED], [REDACTED] okres Kladno,

je vinna, že

I.

v blíže nezjištěné době od 1. 2. 2020 do 2. 12. 2021 na různých místech se záměrem se neoprávněně obohatit využila svého pracovního zařazení ve společnosti SAM 73 APPAREL s.r.o. tím způsobem, že jednak na níže uvedených pobočkách zmíněné společnosti předstírala koupi zboží, které odebrala, ačkoliv již od počátku věděla, že si jej nezakoupí a ponechá si jej pro svou osobní potřebu, jednak vyhotovila skladové převodní listy mezi jednotlivými pobočkami, prostřednictvím kterých mělo dojít k převezení zboží mezi pobočkami, leč zboží nepřevezla a nechala si jej, dále padělala anulaci kupních smluv uzavřených skrze e-shop, třebaže jednotliví kupující objednávku nezrušili a zakoupené zboží nevrátili, přičemž si takto nechala vyplatit částku rovnající se kupním cenám ze zrušených kupních smluv, a konečně vystavila několik fiktivních dohod o provedení práce mezi poškozenou společností a různými osobami, prostřednictvím nichž si nechávala jejich domnělou mzdu posílat na svůj bankovní účet či účty svých známých, kteří ji posléze finanční prostředky převedli, a takto jednala v následujících případech:

- 1) v létě 2020 na pobočce poškozené společnosti sídlící na adrese Panská 104 v Jindřichově Hradci, kdy odebrala 2 kusy zboží v hodnotě 1 118 Kč,
- 2) na konci léta 2020 na pobočce poškozené společnosti sídlící na adrese Tyršova 2088 v Benešově, kdy odebrala 31 kusů zboží v hodnotě 9 495 Kč,
- 3) ve dnech 1. 9. 2020 a 2. 2. 2021, kdy vystavila fiktivní dohody o provedení práce mezi poškozenou společností a N [REDACTED] H [REDACTED], skrze které poukázala částku ve výši 55 477 Kč na bankovní účet jmenovaného, jenž byl v předmětné době tehdejším přítelem obžalované,

- 4) dne 3. 2. 2021, kdy na pobočce poškozené společnosti sídlící v Brandýse nad Labem, okres Praha – východ, odebrala na základě zfalšovaného převodního listu zboží v hodnotě 1 553 Kč,
- 5) na konci dubna roku 2021 na pobočce poškozené společnosti sídlící na adrese Palackého 431 v Poděbradech, okres Nymburk, kdy odebrala 3 kusy zboží v hodnotě 2 817 Kč,
- 6) dne 1. 6. 2021, kdy vystavila fiktivní dohodu o provedení práce mezi poškozenou společností a S. H., skrze kterou si nechala zaslat částku ve výši 16 869 Kč na bankovní účet svého známého P. N. a částku ve výši 9 990 Kč na bankovní účet svého tehdejšího přítele N. H.,
- 7) v době od 1. 9. 2021 do 9.9.2021 na pobočce poškozené společnosti sídlící na adrese Italská 2423 v Kladně, kdy předstírala zrušení kupních smluv uzavřených skrze e-shop a nechala si vyplatit částku v celkové výši 7 250 Kč,
- 8) v období od 13. 1. 2021 do 19. 8. 2021 na pobočce poškozené společnosti sídlící na adrese 5. května 2055 v Čelákovících, okres Praha – východ, kdy odebrala na základě zfalšovaných převodních listů zboží v celkové hodnotě 45 347 Kč, a dále na podzim roku 2021, kdy z uvedené pobočky odebrala 9 kusů zboží v hodnotě 2 986 Kč,
- 9) v blíže nezjištěné době v roce 2021 na pobočce poškozené společnosti sídlící na adrese Palackého 66 v Pelhřimově, kdy odebrala 27 kusů zboží v hodnotě 9 583 Kč,
- příčemž jednáním uvedeným pod body 1) – 9) způsobilá společnosti SAM 73 APPAREL s.r.o., IČ: 271 15 411, škodu v celkové výši 162 485 Kč,

tedy

sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl, a způsobilá tak na cizím majetku větší škodu,

II.

dne 12. 2. 2021 v sídle společnosti SAM 73 APPAREL s.r.o. na adrese Milady Horákové 2774 v Kladně se záměrem opatřit své osobě neoprávněný majetkový prospěch využila svého pracovního zařazení v uvedené společnosti, převzala finanční hotovost ve výši 10 195 Kč, která byla určena na výplatu mzdy za pracovní činnost v lednu 2021 zaměstnankyně V. P. a pod záminkou, že její mzda poslouží k úhradě zjištěného manka, si tyto finanční prostředky ponechala pro svou vlastní potřebu, čímž způsobilá společnosti SAM 73 APPAREL s.r.o., IČ: 271 15 411, škodu ve výši 10 195 Kč,

tedy

přisvojila si cizí věc, která jí byla svěřena, a způsobilá tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

čímž spáchala

pod bodem **I)** přečin podvodu podle § 209 odstavec 1, 3 trestního zákoníku,

pod bodem **II)** přečin zpronevěry podle § 206 odstavec 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 209 odstavec 3 a § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **12 (dvanácti) měsíců.**

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se jí výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců.**

Podle § 82 odstavec 3 trestního zákoníku se jí ukládá povinnost, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil hradila způsobenou škodu.

Podle § 67 odstavec 1 a § 68 odstavec 1, 2 trestního zákoníku se jí ukládá peněžitý trest ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.

výměře 20 000 Kč, tj. v 50 denních sazbách po 400 Kč.

Podle § 226 písmeno b) trestního řádu se obžalovaná **zprošťuje obžaloby**, pokud ji kladla za vinu, že

1) ve dnech 1. 2. 2020 a 2. 1. 2021, kdy vystavila fiktivní dohody o provedení práce mezi poškozenou společností a J. S., skrze které si nechala zaslat částku ve výši 62 200 Kč na svůj bankovní účet,

2) ve dnech 7. 12. 2020 a 1. 3. 2021, kdy vystavila fiktivní dohody o provedení práce mezi poškozenou společností a J. V., skrze které si nechala zaslat částku ve výši 30 808 Kč na svůj bankovní účet a částku ve výši 8 462 Kč na bankovní účet svého bratra J. S.,

3) ve dnech 21. 12. 2020 a 2. 1. 2021, kdy vystavila fiktivní dohody o provedení práce mezi poškozenou společností a Š. S., skrze které si nechala zaslat částku ve výši 42 396 Kč na svůj bankovní účet,

4) dne 1. 7. 2021, kdy vystavila fiktivní dohodu o provedení práce mezi poškozenou společností a M. B., skrze kterou si nechala zaslat částku ve výši 16 607 Kč na svůj bankovní účet,

5) dne 1. 7. 2021, kdy vystavila fiktivní dohodu o provedení práce mezi poškozenou společností a M. A., skrze kterou si nechala zaslat částku ve výši 19 875 Kč na svůj bankovní účet,

čímž měla spáchat přečin podvodu podle § 209 odstavec 1, 3 trestního zákoníku, neboť tyto skutky nejsou trestným činem.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná povinna nahradit poškozené společnosti SAM 73 APPAREL s.r.o., IČ: 27115411, se sídlem Milady Horákové 2774, Kladno, škodu ve výši 172 680 Kč.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškozená společnost se zbytkem svého nároku odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

1. Soud vzal po provedeném hlavním líčení za prokázaný výše uvedený skutkový děj.
2. Obžalovaná v přípravném řízení nevyprávěla, u hlavního líčení se velmi podrobně vyjádřila ke své činnosti v poškozené společnosti a dále k jednotlivým skutkům, které jí byly obžalobou kladeny za vinu.
3. V případě skutků označených pod body **I – 1), 2), 4), 5), 8), 9)** výrokové části tohoto rozsudku obžalovaná popřela, že by z uvedených prodejen odebrala nějaké zboží, které by nezaplátila. Není pravdou, že by zfalšovala převodní listy na jakékoli prodejny, kterou tehdy měla na starost (mohlo se jednat o 15 až 20 prodejen). Jako manažerka převážela zboží mezi prodejny hlavně v době covidu, převodní listy musela vždycky vystavit prodavačka, ona potom vše odvezla na danou prodejnu.
4. Ke skutku pod bodem **I - 3)** výrokové části rozsudku uvedla, že N. H. (její tehdejší přítel) pro firmu skutečně pracoval, konkrétně pomáhal převážet a stěhovat věci mezi prodejny. Pokud se nějaká prodejna zavírala nebo se naopak otvírala, měli ve firmě pouze jediného pracovníka, který mohl stěhování realizovat, ovšem v případě, že zrovna čas neměl, jí vypomáhal právě N. H. Její nadřízená, tedy A. K., s tím navíc souhlasila, osobně se s ním také setkala na prodejně ve Vlašimi. Hodiny, které mu byly potom proplaceny, si řádně odpracoval. Také mu byla proplacena nafta, protože jezdil s vozidlem svého otce, ve kterém stěhoval krabice se zbožím či nábytek, tento postup byl také dohodnut s A. K., navíc o tom obžalovaná komunikovala i s A. V. Tato také manažerům sdělovala, kolik

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.

hodin mají brigádníci odpracováno. Ve firmě to fungovalo tak, že hlavní pracovní poměr na prodejně většinou měly nanejvýš dvě prodavačky, dále tam pracovali už jen brigádníci. S těmito se uzavíraly dohody o provedení práce s tím, že se jednalo o 300 hodin ročně. Jakmile jejich výdělek přesáhl za jeden měsíc částku 10 000 Kč, tak jim částka, která tuto hranici již přesahovala, proplacena nebyla, a aby tyto peníze vůbec dostali, musela se uzavřít nová smlouva, ovšem na někoho jiného. V praxi to potom vypadalo tak, že A ■■■ V ■■■■ zaslala e-mail s tím, že brigádník s ohledem na počet opracovaných hodin již dosáhl výdělku nad hranici 10 000 Kč, tato se mu vyplátí a až v dalším měsíci, případně si najde někoho, na koho se uzavře smlouva, na základě které se mu tyto peníze proplatí. Smlouvu se S ■■■■ H ■■■■ (skutek ad I – 6) obžalovaná uzavřela, věděla o tom jak A ■■■ K ■■■■, tak účetní. S těmito vždy osobně, telefonicky nebo po e-mailu řešila, na koho se smlouvy založí a jaké tam bude uvedeno číslo účtu, na který se bude odměna vyplácet.

5. Ke skutku po bodem **I -7)** uvedla, že si není vědoma toho, že by v prodejně v Kladně, Italské ulici, fingovala zrušení kupních smluv uzavřených se zákazníky skrze e-shop, na prodejně ale v té době měla novou prodavačku, která se mohla do systému klidně přihlásit pod jejím jménem. Obžalovaná tehdy odletěla na týden na dovolenou do zahraničí a všechny transakce potom prováděla právě tato prodavačka, která měla do počítače přístup pod přihlašovacími údaji obžalované.
6. Ke skutku pod bodem **II.** výrokové části rozsudku obžalovaná uvedla, že bylo zjištěno, že na směně prodavačky V ■■■ P ■■■■ v prodejně v Jihlavě byla vystavena nová reklamace, která ovšem již dříve byla uznána a vyplacena. Obžalovaná proto jela do Jihlavy s kolegyní V ■■■■ M ■■■■, která se v té době zaučovala na pozici regionálního manažera, přičemž dostala od A ■■■ V ■■■■ a A ■■■ K ■■■■ pokyn, že má od V ■■■ P ■■■■ zjistit, zda si finanční hotovost z reklamace skutečně ponechala s tím, že pokud by se k tomu přiznala, bude propuštěna dle § 55 zákoníku práce, pokud se nepřizná, tak ji propustí na dohodu s tím, že již nedostane výplatu. Obžalovaná od A ■■■ V ■■■■ zároveň převzala finanční hotovost ve výši 10 195 Kč, což měla být právě výplata pro prodavačku P ■■■■, s pokladním listem, přičemž tyto peníze se použijí na úhradu schodku na prodejně. S V ■■■ P ■■■■ se domluvila tak, že tato skutečně podepsala dohodu o ukončení pracovního poměru s tím, že na ni firma v tomto případě nepodá trestní oznámení. Obžalovaná tehdy dostala od A ■■■ K ■■■■ přesné instrukce, podle kterých měla V ■■■ P ■■■■ podepsat pokladní lístek a potom jí mělo být oznámeno, že výplatu nedostane z důvodu, že odcizila zboží na prodejně, což byla ovšem pouze domněnka A ■■■ K ■■■■. Obžalovaná s tím nesouhlasila, neboť toto prokázáno nebylo, tento svůj názor K ■■■■ také sdělila, bohužel ta to vůbec nevzala v potaz. Obžalovaná tedy udělala vše, co po ní její nadřízená chtěla, přítomna tomu byla nejen V ■■■■ M ■■■■, ale také matka obžalované, ten samý den provedly na prodejně i inventuru. Peníze, které V ■■■ P ■■■■ nedostala, po ukončení inventury v Jihlavě odvezla na jinou prodejnu v Jihlavě, kde je i s podepsaným pokladním lístkem vložila do trezoru, rozhodně si je neponechala pro sebe, jak to tvrdí obžaloba.
7. Ke skutku uvedenému pod bodem **1)** výroku o zproštění uvedla, že její bratr (J ■■■ S ■■■■) ve firmě skutečně nepracoval. Jelikož po svém nástupu do firmy neměla k dispozici služební vozidlo, užívala proto vlastní. Bylo jí řečeno, že pokud bude chtít proplácet pohonné hmoty, tak si má najít někoho z rodiny, nejlépe studenta nebo důchodce, na koho jí budou měsíčně vyplácet náklady cestovního, takže měsíčně odevzdávala knihu jízd, kde dokladovala platby za pohonné hmoty, proplaceno jí to bylo ovšem na jejího bratra, byť tento ve firmě ve skutečnosti zaměstnán vůbec nebyl. Firemní vozidlo dostala k dispozici až po 3 – 4 měsících působení ve firmě.
8. Ke skutkům uvedeným pod body **2) - 4)** výroku o zproštění uvedla, že když zaměstnávali jako brigádníci její matku, tedy S ■■■ S ■■■■, tak A ■■■ V ■■■■ telefonicky tuto kontaktovala s tím, že již přesáhla měsíční hranici odpracovaných hodin, což bylo dáno zejména tím, že pracovala na prodejně v Praze, kde měli brigádníci vyšší hodinovou mzdu než jinde, takže si má najít někoho, na koho se udělá smlouva, aby se jí ty hodiny mohly proplatit. Je pravdou, že matce

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.

byly zasílány peníze do částky 10 000 Kč na účet, jehož vlastníkem byla právě obžalovaná, zbytek peněz se posílal na J. V. sestru matky obžalované, která pro firmu nepracovala, a to na bankovní účet obžalované či jejího strýce, P. N., obdobné to bylo v případě smlouvy uzavřené s M. B.

9. Soud dále u hlavního líčení vyslechl jako svědky osoby pracující ve společnosti SAM 73 APPAREL ve stejném období jako obžalovaná.
10. Svědkyně A. K. uvedla, že byla nadřízenou obžalované, s její prací byla velmi spokojena, proto ji překvapilo, k čemu došlo. Obžalovaná měla na starost asi 15 – 20 prodejen. Když byla v pracovní neschopnosti a prodejnu v Kladně v Italské ulici přebírala D. S., tato zjistila nesrovnalosti ve finančních transakcích, obžalovaná ale popřela, že by s tím měla něco společného s tím, že to podle ní mohla udělat prodavačka, která na prodejně tehdy působila. Dle svědkyně takovéto vysvětlení ovšem nedávalo smysl, protože tato prodavačka tehdy byla teprve první den na prodejně, tudíž rozhodně nemohla mít takové znalosti, které by jí umožňovaly něco takové provést. Konkrétně bylo zjištěno, že v několika případech prodeje zboží přes e-shop byly platby následně stornovány a peníze údajně vráceny zákazníkovi, telefonicky bylo ovšem ověřeno, že tiito byli se zbožím spokojeni a proto ho nevraceli. S ohledem na tento poznatek svědkyně následně zjišťovala stav na dalších prodejnách, které měla na starost obžalovaná, přičemž postupně nalézala další nesrovnalosti, což se konkrétně týkalo převodů zboží. Tento se provádí na základě tzv. převodek v rámci počítačového systému, kdy takováto převodka je srovnatelná se zbožím, které se z prodejny odváží nebo převádí na jinou prodejnu, takže se takovýto přesun nikdy neprovádí bez řádného dokladu. Některé prodavačky byly ovšem zřejmě velmi důvěřivé a i bez takovéto evidence vydávaly obžalované zboží za rozličnými účely, kdy jim měla např. uvést, že zboží chce nafotit, vyzkoušet nebo ho potřebuje přesunout na jinou prodejnu. Kontrolou bylo zjištěno, že toto zboží nebylo přesunuto na prodejnu, na kterou byly vystaveny převodky, případně zboží bylo vydáno bez převodky pouze na základě dobré vůle, prodavačky také začaly zmiňovat jména brigádníků, které údajně na těch prodejnách pracují, ale ony je vůbec neznají. Takto svědkyně zjistila, že byly nejspíš vytvořeny fiktivní smlouvy, podle kterých měly být zaměstnávány na prodejnách ve správě obžalované osoby, na které se vykazovala nějaká jejich aktivita, a tím pádem jim byla vyplácena mzda. Ve firmě je zaveden systém, kdy přehled docházky vedou na jednotlivých prodejnách prodavačky a posílají ho příslušnému manažerovi, který ho následně předá účetní, která dle výkazu vyplácí mzdu. Svědkyně zjistila nesrovnalosti, kdy se ve výkazech objevili fiktivní brigádníci, přičemž jediným, kdo do výkazu mohl zasáhnout, byla právě obžalovaná, nikdo jiný tato data nemohl pozměnit, toto si s Ing. T. S. z IT oddělení ověřovali. E-mailová pošta je zálohovaná, tudíž bylo možno ověřit takovouto komunikaci obžalované, přičemž příslušná data mohla být změněna pouze v komunikaci mezi obžalovanou a účtárnou. Pokud jde o fiktivní brigádníky, jednalo se např. o rodinné příslušníky obžalované, v případě Š. S., což byla matka obžalované, tato sice pro firmu pracovala, ovšem byl jí vykazován podezřele vysoký počet hodin, sama svědkyně ovšem tuto brigádníci viděla pouze jedinkrát v prodejně v Jihlavě. Dále svědkyně zjistila, že fiktivní brigádníci měli pracovat např. na prodejně v Butovicích, bratr obžalované byl evidovaný na Zličíně, ale tam je prodavačky vůbec neznaly. Když svědkyně zjišťovala, o koho se v případě takovýchto brigádníků jedná, snažila se jim např. dovolat, protože měla k dispozici smlouvy a osobní materiály, ve kterých byla uvedena adresa bydliště, popř. telefonní kontakt, přičemž některým z nich se nemohla ani dovolat. Prodavačky tyto osoby na prodejně vůbec neviděly, neznaly je ani další manažerky, jejich jména se pouze objevovala ve výkazu docházek zaslaných na účtárnu. Svědkyně je přesvědčena o tom, že smlouvy s údajnými brigádníky podepisovala právě obžalovaná, neboť dle rukopisu i dotazníky s osobními údaji byly zřejmě vyplňovány její rukou. Dokonce zjistila, že odměna pro tři osoby byla zasílána na stejný účet, který uvedla ve svém dotazníku právě obžalovaná a na který byla zasílána její mzda. Pokud jde o užití služebního vozidlo, zpočátku ho obžalovaná k dispozici skutečně neměla, proto bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.

dohodnuto, že bude zatím užívat vlastní vozidlo a náklady s tím spojené jí budou propláceny tím způsobem, že se vytvoří brigádnická smlouva na jejího bratra a jejím prostřednictvím dojde k proplácení cestovních nákladů. Tento postup byl zvolen po dohodě s hlavní účtárnou, svědkyně si je vědoma toho, že se to takto řešit nemělo, ovšem bylo s tím seznámeno i vedení společnosti. Toto mohlo trvat tak dva měsíce, potom již měla obžalovaná k dispozici služební vozidlo. V případě, že brigádníci odpracují měsíčně takový počet hodin, že jim odměnu v takové výši nemohou proplatit kvůli zdanění, tak se většinou tyto hodiny převádějí do dalších měsíců, což sice taky není správný postup, ale bohužel takovou praxi ve firmě zvolily, nikdy se ovšem za takovýmto účelem nevytvářela další fiktivní smlouva na jinou osobu. Připustila možnost, že pokud byli dva skuteční brigádníci v blízkém vztahu a domluvili se mezi sebou, tak se část hodin převedla na dalšího brigádníka, který ovšem řádně uzavřenou smlouvu měl a pro firmu pracoval, a oni si mezi sebou potom vyplacenou částku vykompenzovali nebo předali. Pokud jde o N [redacted] H [redacted], jeho matku a sestru, nebyl důvod tyto zaměstnávat k výkonu činnosti, kterou uvádí obžalovaná, jelikož k převozu zboží či ke stěhování prodejen měla firma vlastního zaměstnance, konkrétně P [redacted] V [redacted], a co se týče údajných oprav zboží, firma má reklamační oddělení, které zajišťuje opravy zboží reklamovaného zákazníky, v případě zboží, které nelze opravit, se toto v rámci výprodeje prodává se jako druhá jakost. Ohledně prodavačky P [redacted] uvedla, že této mělo vzniknout na prodejně manko, proto se jí pozastavila výplata mzdy, která se jí nepřevedla na účet, ale měla se jí předat v hotovosti po odpočtu škody, což měla na starost právě obžalovaná, přičemž účetní této peníze za tímto účelem předala.

11. Svědkyně V [redacted] M [redacted], která pracovala na stejné pozici jako obžalovaná, tedy jako manažerka prodejen, u hlavního líčení vyloučila, že by docházelo k sepsání smluv na fiktivní zaměstnance, aby u těch skutečných nebyla překročena hranice odměny ve výši 10 000 Kč za měsíc. S obžalovanou byla v kontaktu, např. prováděly občas společné inventury. Pokud výdělek brigádníka přesáhl měsíčně hranici 10 000 Kč tak se hodiny převedly do dalšího měsíce, což však nebylo časté, protože brigádníci neodpracují za jeden měsíc tolik hodin, jedná se většinou pouze o záskoky za prodavačky v době dovolených či v době jejich pracovní neschopnosti. Je jí známo, že byl případ, kdy výjimečně někdo limit překročil, proto se využil další brigádník, který pracoval na téže prodejně a neměl přečerpaný limit, a hodiny se připsaly jemu s tím, že po dohodě si potom tyto peníze vyplatili. Co se týče prodejny v Jihlavě, kterou měla na starost právě obžalovaná, byla touto požádána, aby tam jela spolu s ní záležitost s prodavačkou P [redacted] vyřídit. Zjistilo se totiž, že tato prodavačka např. vyplácí reklamace, které už byly vyplaceny dříve, že zpronevěřila nějaké peníze a vzala si z prodejny oblečení, které však nezaplatila. Bylo to dohodnuté tak, že účetní vydá obžalované peníze v hotovosti a ta je předá na základě podpisu pokladního lístku prodavače, avšak peníze budou fakticky použity na úhradu ceny zboží, které si prodavačka vzala. Obžalovaná tedy předala prodavače k podepsání výdajový lístek, avšak peníze jí fakticky nedala, svědkyně ale již neviděla, že by obžalovaná tuto hotovost ukládala do trezoru. Ohledně obžalované bylo dále zjištěno, že na prodejně v Praze - Štěrboholech si půjčila nějaké oblečení s tím, že si ho její přítel doma vyzkouší a ona ho potom vrátí do prodeje, případně si ho ponechá a zaplatí za něj. Když se prodejna rušila, tak si tyto věci obžalovaná nechala přeskladnit do prodejny v Čelákovících s tím, že je potom zaplatí.
12. Svědkyně D [redacted] S [redacted] uvedla, že po obžalované jako manažerka přebírala prodejnu v Italské ulici v Kladně a při seznámení s přehledem transakcí zjistila, že některé z nich byly v mínusu, což by znamenalo, že zákazníci přišli vrátit zboží, za které jim vyplaceny peníze, což se stává jen výjimečně, předmětné zboží se však na prodejně nenacházelo. Podezřelé bylo již to, že by během jedné hodiny přišlo několik zákazníků vrátit zboží zakoupené prostřednictvím e-shopu. Proto o tomto poznatku informovala Ing. T [redacted] S [redacted] z IT oddělení, který jí poradil, aby těm zákazníkům, kteří měli zboží údajně reklamovat, zavolala, což také učinila, ovšem všichni jí potvrdili, že ten den žádné zboží nevraceli, protože s ním byli spokojeni. Dle svědkyně to nová prodavačka provést nemohla, protože první den na prodejně nemohla vědět, jak by to do

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.

systému zanesla. Později, když si svědkyně přebírala další prodejny po obžalované, tak jí prodavačky říkali, že si obžalovaná brala zboží údajně na focení. K osobě N██████ H██████ svědkyně uvedla, že ho na prodejně nikdy neviděla, zároveň vyloučila, že by se poškozené zboží někdy předávalo brigádníkům k opravě.

13. Svědek Ing. T██████ S██████ uvedl, že pracuje u poškozené společnosti v oddělení IT, přičemž každý ze zaměstnanců má vlastní přístupové údaje k vnitřním systémům. Uživatelské profily mohly být zpřístupněny na krátký časový okamžik i jiným uživatelům za situace, kdy byl zaměstnanec na dovolené apod. Připustil, že pokud by se obžalovaná na některé prodejně neodhlásila ze systému, tak se někdo jiný se mohl na její přihlašovací údaje do systému vstoupit. Stalo se, že v prodejně v Kladně byly zjištěny podezřelé prodeje, jednalo se o e-shopové transakce, kdy mělo být zboží zákazníky vráceno a peníze jim byly vyplaceny zpět na prodejně. Když však těmto zákazníkům zatelefonovali, tito jim sdělili, že žádné zboží na prodejně nevraceli. Zboží z e-shopu je prodáváno přes „prodejky“, což je účtenka buď kladná, když se zboží prodává, nebo záporná, když ho zákazník vrací.
14. Svědkyně A██████ V██████ vypověděla, že pracovala u poškozené společnosti na pozici personalistky. Částku 10 195 Kč, kterou obžalovaná předala, měla skutečně použít na úhradu schodku na pobočce v Jihlavě. O dohodách s fiktivními pracovníky o provedení práce svědkyni není nic známo, z e-mailů by to ani nemohla rozpoznat. Svědkyni byly zasílány e-mailem podklady pro výplaty, které zpracovala a poslala do účtárny. Pokud něco nesouhlasilo, tak volala jednotlivým manažerkám, tedy i obžalované.
15. Svědkyně R██████ G██████ uvedla, že tehdy pracovala na pobočce poškozené společnosti v Čelákovících. Obžalovaná zde opravdu převzala nějaké zboží s tím, že si je doma vyzkouší a pak za něj případně zaplatí, jednalo se zejména o ponožky a mikiny, což se opakovalo. Svědkyně to více neřešila, protože obžalovaná byla její vedoucí, takže nechtěla mít kvůli tomu nějaké problémy. Když se jí při další návštěvě obžalované zeptala, jestli oblečení „sedělo“, tak jí tato řekla, že zboží zapoměla doma a že ho přiveze jindy, což se ale nestalo, svědkyni potom např. říkala, že má na starost hodně prodejen a že si na to nevzpomněla, nebo že si potřebuje oblečení ještě vyzkoušet doma a příště ho uhradí. Také byly na prodejnu zaslány převodky zboží, které tam však nikdy nedorazilo. Obžalovanou jí k tomu bylo řečeno, že se jedná o zboží z prodejen, které se ruší, a že má ještě vyčkat. Když se na to dotazovala znovu, bylo jí řečeno, že zboží na prodejnu nedorazí, že ho má pro sebe, ale uhradí ho, a ať se se nestresuje. Potom ale měla již vypnutý telefon, tudíž svědkyni došlo, že něco není v pořádku, proto to oznámila A██████ K██████, která s ní provedla následně inventuru. Obžalovaná měla klíče od prodejny, což není standard, tyto jí ale svědkyně předala, když byla na nemocenské, v té době obžalované důvěřovala. Na prodejnu jezdila obžalovaná většinou sama, dvakrát tam byla se svojí matkou, která jí pomáhala, když likvidovaly ramínka. Na prodejně byla obžalovaná na počítači přihlášená pravidelně, a to kdykoliv, když přijela, vyřizovala si tam i svoje osobní pracovní věci. Částka 40 000 Kč (takto škodu vyčíslila obžaloba) by odpovídala množství zboží, které obžalovaná z prodejny odebrala, ale již nezaplatila.
16. Svědek D██████ C██████ (současný druh obžalované), který byl vyslechnut na návrh obhajoby, uvedl, že pracoval ve společnosti SAM 73 APPAREL do dubna 2022 jako marketingový manažer. Několikrát se účastnil schůzky, na které se řešily i nesrovnalosti ve firmě. Jednalo se např. o mzdovou účetní (svědkyně A██████ V██████), která měla využívat zaměstnance firmy ke svému obohacení, detaily mu ovšem známy nejsou. Svědek má informace o tom, že účetní byly odevzdávány docházky a ona je prostřednictvím ředitele schvalovala, a v tomto cyklu mělo docházet i k tomu, že se řediteli předávaly ke schválení i docházky osob, které tam ve skutečnosti nikdy nepracovali. Dle svědka takovouto praxi nastavila hlavně vedoucí manažerka (A██████ K██████) a firma tímto stylem fungovala už v době, kdy tam svědek nastoupil. Když byl přítomen na prvních schůzkách regionálních manažerek, tak velice rychle pochopil, že o tom, kolik brigádníků na prodejnách pracuje, vědí pouze ony a nikdo jiný o tom nemá ani ponětí, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.

včetně ředitele. Tento se několikrát se na schůzích rozčiloval, že firma platí vysoké částky právě za brigádníky, tudíž je zřejmé, že neměl vůbec přehled o tom, kdo tam vlastně pracuje. Tím, kdo měl věc s brigádníky „pod palcem“, byla právě šéfová regionálních manažerek A. K., se kterou všechny tyto záležitosti řešila každá regionální manažerka, a ona jim radila, jak mají nebo nemají postupovat. Co se týče praxe, že by se brigádníkům odpracované hodiny převáděly do dalšího měsíce, na poradách se o tom nemluvalo, stejně jako o tom, že by se peníze převáděly na účet někoho jiného.

17. Svědek Z. P., ředitel společnosti SAM 73 APPAREL, uvedl, že manažerka D. S. přišla s tím, že na kladenské prodejně, kterou měla na starost právě obžalovaná, zjistila nesrovnalosti, které se týkaly vyplacených reklamací. Vyjádření obžalované k tomu bylo takové, že k ničemu nedošlo, což ovšem neodpovídalo tomu, že zákazníci, které kontaktovali, uvedli, že žádné zboží nereklamovali. Pokud jde o firemní praxi s brigádníky, jakožto generální ředitel podepisoval finální zpracování mzdových složek od mzdové účetní, předtím ovšem jednotlivé prodejny předávají evidenci docházek manažerce, která ji má zkontrolovat, podepsat a poslat mzdové účetní, která tyto podklady zpracuje a pošle je jemu ke schválení. Podklady od účetní kontroloval, ovšem samozřejmě nikoliv detailně, protože to je v kompetenci uvedených pracovníků. Dle svědka nemohlo být ve firmě vyplácení odměn na fiktivní brigádníky běžnou praxí, protože by to bylo protiprávní. Mzdovou účetní byla v té době A. V., přičemž pojali podezření, že tato o fiktivních brigádnících věděla, s čímž ji konfrontovali, ona ale vše popřela. Svědek z titulu své funkce nemohl znát všechny zaměstnance či dokonce brigádníky. Pokud se ruší některá prodejna, firma má vlastního závozníka, není tedy nutné, aby si na stěhování ještě někoho najímala, jak to uvedla obžalovaná v případě údajného brigádníka N. H. Poškozené zboží řeší firemní reklamační oddělení, které je na centrále na Kladně, kdy reklamační technik posoudí, zda je zboží opravitelné nebo neopravitelné, není proto nutné ještě někoho dalšího k tomu zaměstnávat. Poškozené zboží může být prodáno za sníženou cenu, což je většinou plně v kompetenci manažerky.
18. Dále byly ve věci u hlavního líčení vyslechnuty osoby, které vykonávaly pro poškozenou společnost brigádnickou činnost, případně měly takovouto činnost dle uzavřených smluv vykonávat.
19. N. H. uvedl, že první dohodu o provedení práce s poškozenou společností podepsal, další již nikoliv, pracoval zde v době od září 2020 do prosince 2020 a dále od února 2021 do května 2021, smlouvu s ním uzavírala právě obžalovaná, se kterou tehdy žil. Zejména prováděl stěhovací práce, pokud se stěhovaly prodejny (například na pobočkách v Benešově a ve Vlašimí), nebo převážel zboží, vydělat si mohl okolo 10 000 Kč měsíčně. Odměna mu byla zaslána na jeho bankovní účet. Pro poškozenou společnost měla pracovat i jeho sestra a matka, avšak jednalo se toliko o opravu malého množství zboží (brigádu jim domluvil právě on). Odměna jeho sestry byla skutečně poukázána na jeho bankovní účet. Adresoval-li některé platby obžalované bezprostředně poté, co sám inkasoval vlastní výplatu, jednalo se pouze o náhodu. Domnívá se, že částka 55 477 Kč, která mu měla být celkem vyplacena, odpovídá jím odvedené práci.
20. Svědkyně M. H. u hlavního líčení uvedla, že sama písemnou dohodu o provedení práce neuzavírala, smlouvu měla uzavřenou její dcera. S touto prováděly opravu poškozených oděvů z prodejen, jednalo se však pouze o jediný případ, kdy si od obžalované oděvy k opravě převzala, šlo třeba o vytržený zip či utržené poutko, mohlo se jednat tak o 10 až 12 kusů oděvů, stejné množství se jí navíc vrátilo neopravené. Práce jim mohla trvat přibližně 20 hodin. Vše skončilo, když se obžalovaná s jejím synem (N. H.) rozešla, zbytek oděvů poslala po synovi zpátky. Co se smlouvy její dcery (S. H.) týče, svědkyně k ní uvedla údaje dcery, které si pamatovala, a domluvily se, že zbytek údajů ona doplní po telefonu, vůbec tehdy netušila, jaké z toho vzniknou problémy, dcera sama údaje na formulář vyplnit tehdy nemohla, protože byla ve škole.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.

21. Svědkyně S [redacted] H [redacted] u hlavního líčení uvedla, že skutečně pracovala jako brigádnice pro poškozenou společnost, výplatu neobdržela, přestože ji několikrát urgovala (vyjma srpnové výplaty, kterou jí předal její bratr v září, jednalo se asi o 3000 Kč), vlastní bankovní účet v předmětnou dobu neměla. Pokud jde o dohodu o provedení práce, tuto jí dovezl bratr, ona ji doma vyplňovala a také podepsala. Neví, kolik hodin jim práce zabrala, jednalo se o krabici oblečení, část oděvů s matkou opravily, zbytek se vrátil neopravený, např. vypraly oděvy, které byly zamazané od make-upu, či opravily rozbitý zip. Není jí nic známo o tom, že by její odměna měla být zaslána na účet P [redacted] N [redacted], tohoto ostatně vůbec nezná. Možnost pracovat pro společnost jí tehdy nabídl její bratr.
22. Svědkyně M [redacted] A [redacted] u hlavního líčení uvedla, že Š [redacted] S [redacted] (matka obžalované) ji požádala, aby za ni dohodu o provedení práce podepsala, neboť jako brigádnice již vyčerpala měsíční limit mzdy v částce 10 000 Kč. Účetní jí prý řekla, že si má sehnat studenta, aby mohlo dojít k vyplacení peněz. Svědkyně tehdy studovala a poskytla proto své osobní údaje pro uzavření smlouvy, také pořídila fotografii svého občanského průkazu a poslala jí ho prostřednictvím telefonu. Podpis, který je uveden na osobním listě zaměstnance, je sice jejímu podobný, leč není psán její rukou. Žádné peníze od společnosti jí nepřišly, ona s tím ani nepočítala, neboť pro tuto nikdy nepracovala. S obžalovanou tehdy nijak nejednala, pouze s účetní, jejíž jméno si již nepamatuje.
23. Svědkyně M [redacted] B [redacted] uvedla, že smlouvu o spolupráci s poškozenou společností neuzavřela, Š [redacted] S [redacted], kterou znala, to sice po ní chtěla, ale ona to odmítla. Neví, jak se stalo, že byly na jedné smlouvě uvedeny její osobní údaje, svůj občanský průkaz nikomu nepůjčila, ale stalo se jí, že ho v té době ztratila. Sama rozhodně neměla zájem takovou smlouvu uzavřít.
24. Svědkyně J [redacted] V [redacted] uvedla, že ji kontaktoval někdo z poškozené společnosti s tím, že její sestra Š [redacted] S [redacted] překročila určený počet brigádnických hodin, proto je třeba sepsat novou dohodu o provedení práce. Ona v poškozené společnosti nikdy nepracovala a dohodu o provedení práce nepodepsala, byť jí o to Š [redacted] S [redacted] požádala.
25. Svědkyně Š [redacted] S [redacted] (matka obžalované) u hlavního líčení uvedla, že u poškozené společnosti pracovala jako brigádnice jednak v prodejně v Štěrboholech, jednak vypomáhala při inventurách obžalované či V [redacted] M [redacted] a následně vypomáhala s úpravami prodejen, neví ovšem, kolik přesně celkem odpracovala hodin. Odměna jí nechodila na její bankovní účet, protože ho měla zablokovaný kvůli bývalému příteli, ale zasílána byla na účet dcery, tedy obžalované. Brigádnickou činností si mohla vydělat za měsíc třeba i 16 – 18 tisíc Kč, záleželo na počtu hodin. Účetní jí ale řekla, že nemůže vyplatit celou částku za odpracované hodiny, proto si má na nějakého studenta, důchodce nebo případně kohokoliv z rodiny sepsat smlouvu, na základě které peníze bude dostávat měsíčně najednou a nebudou se muset převádět do dalšího měsíce. Pokud jde o N [redacted] H [redacted], ten také pro tuto firmu pracoval, např. vozil dodávkou zboží, opravy oděvů prováděla jeho matka. Celkově ve společnosti pracovala po dobu asi 11 měsíců, obžalovaná jí výdělek předávala v hotovosti. Ví o tom, že když obžalovaná do firmy nastoupila, užívala své vlastní auto a platila si benzín, peníze za to jí potom přišly na účet jejího bratra, jelikož byla domluvená s účetní nebo s její nadřízenou, že uzavře další smlouvu právě na něj. J [redacted] V [redacted], která je sestrou svědkyně, pro firmu SAM 73 APPAREL nepracovala, ale byla na ni vystavena smlouva z důvodu, aby tak byly mohly být vypláceny peníze, které si svědkyně vydělala, obdobné to bylo v případě smluv uzavřených s M [redacted] B [redacted] a M [redacted] A [redacted]. Byla stejně jako manažerka M [redacted] přítomna na nějaké prodejně tomu, jak si prodavačka (V [redacted] P [redacted]) přišla pro výplatu a obžalovaná volala na firmu své nadřízené, jak to s ní má vyřešit, přičemž jí bylo řečeno, že na prodejně chybí nějaké věci a ať to té dotyčné strhne z výplaty a žádné peníze jí nedává. Ta finanční hotovost obžalovaná potom dala do obálky a předala se na jinou prodejnu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.

26. U hlavního líčení byly dále soudem za splnění podmínky dle § 211 odstavec 6 trestního řádu, tedy za souhlasu obžalované a státního zástupce, přečteny úřední záznamy o podání vysvětlení, ze kterých byly zjištěny následující skutečnosti.
27. B. J. uvedla ohledně prodejny v Benešově, že obžalovaná si ponechala zboží z této prodejny a odůvodnila to brigádníci P. H. tím, že je potřebuje na reklamní focení, ovšem zboží již vráceno nebylo a obžalovaná jeho cenu neuhradila.
28. A. K. popsala obdobnou zkušenost s obžalovanou, která si v prodejně v Brandýse nad Labem odebrala boty značky Puma a 8 párů ponožek a za toto zboží nezaplatila. Zboží na její pokyn fiktivně naskladnila na pobočku v Brandýse nad Labem. Při inventuře se potom zjistil propad o 163 kusů zboží.
29. E. V. se vyjádřila k odebrání bot značky Puma obžalovanou na prodejně v Poděbradech, kdy jí tato sdělila, že si zboží zapůjčí a pak ho vrátí anebo za něj zaplatí kupní cenu, k čemuž však nedošlo.
30. M. M. uvedla, že v měsíci červnu 2021 byla na nemocenské a klíče od prodejny v Táboře měla právě obžalovaná, po jejím návratu z nemocenské byla provedena inventura, podle které chybělo okolo 90 kusů oblečení a bot.
31. M. R. uvedla, že pracovala v prodejně v Nymburce, J. V. a M. B. zde nikdy nepracovaly.
32. P. N. strýc obžalované, se odmítl blíže k částce, která mu byla poukázána na jeho bankovní účet vyjádřit, obdobně učinil i J. S. bratr obžalované.
33. M. N. sdělila, že v předmětné době působila na pobočce v Jihlavě, přičemž H. ani S. H. zde rozhodně nepracovali, pouze z doslechu ví, že obžalovaná si měla vzít z pobočky zboží, za které nezaplatila.
34. D. P., která pracovala v prodejně v Kladně, Italské ulici, uvedla, že byla spolu s obžalovanou vedením společnosti konfrontována s tím, zda nevyhotovily fiktivní storna objednávek, přičemž obžalovaná se při tomto pohovoru rozplakala a snažila se hájit. Svědkyně popřela, že by storno prodeje zboží provedla ona.
35. M. J. V., prodavačka z prodejny v Pelhřimově, potvrdila, že si obžalovaná převzala zboží s tím, že za něj hodlá zaplatit. Takto zboží odebrala ve dvou až ve třech případech, údajně předávala zboží k opravě své tchýni, avšak zboží nevrátila a ani za něj nezaplatila.
36. K. N. uvedla, že si obžalovaná zboží přisvojila i z pobočky v Jindřichově Hradci, jednalo se o šaty a triko. Tento odběr odůvodnila tím, že později oblečení zaplatí anebo jej vrátí.
37. L. F. uvedla, že pracovala jako prodavačka v prodejně v Jihlavě, přičemž viděla, jak obžalovaná předložila prodavačce V. P. k popisu nějakou listinu, žádnou peněžní hotovost jí tehdy ale nepředala.
38. V. P. uvedla, že pracovala v prodejně v Jihlavě, přičemž obžalovaná v té době chtěla provést inventuru zboží, této však svědkyně přítomna nebyla, neboť ji obžalovaná poslala domů. Později jí volala, že zjistila schodek na pokladně a na zboží, mělo se jednat o částku přesahující 50 000 Kč, a nabídla jí zároveň ukončení pracovního poměru dohodou s tím, že pokud s tímto řešením nebude souhlasit, podají na ni trestní oznámení. Jelikož nemohla nikterak prokázat svoji nevinu a nechtěla mít záznam o propuštění z důvodu manka, tak s tímto řešením souhlasila. Obžalovaná jí sdělila, že jí výplatu, ze které strhne částku 4 500 Kč, což měl být schodek na pokladně, předá v hotovosti, údajně chybějící zboží nijak neřešila. Nakonec jí oznámila, že jí žádné peníze nedá, neboť provedla další inventuru, kterou zjistila ještě větší manko, a nechala ji podepsat nějakou listinu, kde bylo napsáno, že výplatu převzala, ale ve skutečnosti ji odevzdala obžalované právě z důvodu manka.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.

39. R. [redacted] P. [redacted] uvedla, že pracovala jako prodavačka v prodejně SAM 73 APPAREL v Jihlavě, kam obžalovaná jako manažerka dojížděla, stalo se, že si odebírala zboží z prodejny s tím, že ho přesouvá na jinou prodejnu, ovšem nevytvořila na toto zboží tzv. převodku. Ostatní kolegyně jí říkaly, že k tomu docházelo i v období, kdy zde ona již nepracovala. V říjnu 2021 byla na prodejně provedena inventura, přičemž chyběly peníze i zboží.
40. Pokud jde o listinné důkazy, z bankovních údajů bylo zjištěno, že obžalovaná si nechala finanční prostředky z fiktivních dohod o provedení práce zasílat na bankovní účty svých známých anebo na účet svůj, kdy částka ve výši 19 869 Kč (mělo se o odměnu za práci S. [redacted] H. [redacted]) přišla na bankovní účet číslo [redacted], jehož vlastníkem je P. [redacted] N. [redacted], přičemž finanční prostředky byly z tohoto účtu vybrány v hotovosti. Částka ve výši 47 415 Kč byla poukázána na bankovní účet obžalované číslo [redacted], v tomto případě mělo jít o odměnu pro J. [redacted] V. [redacted] a M. [redacted] B. [redacted]. Na bankovní účet číslo [redacted], jehož majitelem byl N. [redacted] H. [redacted], byla poukázána částka ve výši 55 477 Kč. Na jeho další účet byla adresována částka ve výši 9 990 Kč s předmětem „S. [redacted] H. [redacted]“, načež částka 10 000 Kč byla přeposlána na účet obžalované. Na bankovní účet J. [redacted] S. [redacted] číslo [redacted] byla zaslána částka ve výši 8 462 Kč jakožto odměna pro J. [redacted] V. [redacted]. Konečně na účet obžalované číslo [redacted] byla v předmětném období poukázána zájmová částka ve výši 124 471 Kč s předmětem „J. [redacted] S. [redacted], Š. [redacted] S. [redacted] a M. [redacted] A. [redacted]“ (zbylé částky byly příjmem z pracovní činnosti obžalované). Na bankovní účet číslo [redacted] obžalovaná poukázala částku ve výši 48 000 Kč s předmětem „Nájem S. [redacted] S. [redacted]“.
41. Součástí spisu jsou dále dohody o provedení práce, které měly být uzavřeny s J. [redacted] S. [redacted] N. [redacted] H. [redacted], S. [redacted] H. [redacted], Š. [redacted] S. [redacted], M. [redacted] A. [redacted], M. [redacted] B. [redacted] a J. [redacted] V. [redacted], spolu s formuláři, na kterých byly ke každé smlouvě uvedeny osobní údaje brigádníků a taktéž čísla účtů, na které jim má být vyplácena mzda (tyto byly uvedeny již v předchozím odstavci), jakož i zúčtování jejich mzdy a potvrzení o platební transakci. Soud u hlavního líčení předložil k nahlédnutí těmto svědkům tyto smlouvy a formuláře, přičemž tito se následně vyjádřili k tomu, zda tyto písemnosti sami vyplnili a podepsali, jak bylo ostatně uvedeno již v předchozí části rozsudku.
42. Poškozená společnost v přípravném řízení předložila policejnímu orgánu přehled transakcí deficitu na jednotlivých prodejnách, přehledy chybějícího zboží, pokladní doklady, převodní listy a evidenci odebraného zboží z jednotlivých prodejen, včetně prodejny v Kladně - Italské ulici.
43. Dle sdělení poškozené společnosti mohou zaměstnanci odkoupit zboží pro vlastní potřebu, přičemž mají šedesáti procentní slevu z původní hodnoty zboží, regionální manažeři mohou převádět zboží mezi jednotlivými prodejnami.
44. Z pracovní smlouvy uzavřené mezi obžalovanou a společností SAM 73 APPAREL dne 29.1.2020 bylo zjištěno, že obžalovaná u této pracovala jako manažerka obchodu a prodavačka s tím, že její hrubá mzda činí 25 000 Kč měsíčně. Podle vyjádření poškozené společnosti byla oprávněna uzavírat dohody o provedení práce s dalšími osobami.
45. Podle výplatní listiny ze dne 12. 2. 2021 měla V. [redacted] P. [redacted] (skutek pod bodem II výrokové části rozsudku) obdržet za odvedenou práci částku ve výši 10 195 Kč, podle výdajového pokladního dokladu ji měla převzít do vlastních rukou, dle písemné dohody byl její pracovní poměr ukončen ke dni 22. 1. 2021.
46. Státním zástupcem bylo v případě útoků uvedených pod bodem I obžalované kladeno za vinu, že v době, kdy byla zaměstnána ve společnosti SAM 73 APPAREL jako manažerka obchodu, se zjištěným záměrem odčerpala různými způsoby finanční prostředky či zboží ke škodě této společnosti, k čemuž využila svého pracovního zařazení regionální manažerky. Takovéto jednání mělo spočívat jednak v tom, že v průběhu výše uvedeného období odebrala na několika prodejnách zboží a přislíbila úhradu jeho ceny, k čemuž ovšem již nedošlo, dále měla zhotovit

skladové převodní listy mezi jednotlivými pobočkami, skrze které se do její dispozice dostalo další zboží k převozu, s tím, že od počátku věděla, že si toto zboží ponechá, aniž by jej doručila do místa určení. V případě prodejny v Kladně, Italské ulici, potom měla předstírat anulaci kupních smluv s cílem obohatit se o částku rovnající se kupním cenám zrušených kupních smluv. Další způsob jejího obohacení měl spočívat v tom, že měla vytvořit několik zfalšovaných dohod o provedení práce znějící na osoby, které nikdy u poškozené společnosti fakticky nepracovaly, a poté si měla nechat vyplácet fiktivně účtovanou mzdu na svůj bankovní účet či na bankovní účet svých známých. Celkem se mělo jednat o 14 skutků kvalifikovaných obžalobou jako jeden pokračující přečin podvodu podle § 209 odstavec 1, 2 trestního zákoníku.

47. Soud se bude nejprve věnovat útokům, které měly spočívat ve vystavení smluv na osoby, které u poškozené společnosti ve skutečnosti vůbec nepracovaly, v předložení výkazů evidence údajně hodin odpracovaných těmito brigádníky sloužící k následnému vyplacení odměn buď na bankovní účet obžalované, či účty dalších osob z okruhu známých obžalované. Na úvod je třeba uvést, že státní zástupce po provedeném dokazování dospěl k závěru, že v případě některých útoků se o trestnou činnost nejednalo, respektive prokázáno toto nebylo, což se týkalo skutků, kdy měly být obžalovanou uzavřeny fiktivní smlouvy na J. S., J. V., S., S., M. B. a M. A. Výpovědi některých svědků totiž potvrdily, že S. S. skutečně ve společnosti SAM 73 APPAREL pracovala, a tudíž jí za tuto pracovní činnost pracovní odměna náležela. Je sice pravdou, že tato byla vyplácena za využití fiktivních smluv o provedení práce s dalšími výše uvedenými osobami, ovšem pokud S. S. skutečně pro poškozenou společnost pracovala a odměna jí právem náležela, nelze vyslovit závěr, že by se obžalovaná o takovou částku obohatila. Pokud jde o podezření, že obžalovanou vykázaný počet odpracovaných hodin byl ve skutečnosti vyšší, nežli S. S. ve skutečnosti odpracovala, nelze již žádným způsobem ověřit a upřesnit, v jakém konkrétním rozsahu na základě platné dohody o provedení práce odpracovala, a tedy prokázat, že by případné nadhodnocení umožnilo neoprávněný zisk ke škodě poškozené společnosti. Obdobná byla situace v případě smlouvy uzavřené s bratrem obžalované, tedy J. S., pokud tato pouze posloužila k úhradě nákladů vzniklých obžalované v souvislosti s užitím jejího vlastního vozidla pro pracovní účely. Svědkyně A. K. totiž potvrdila, že tento postup byl skutečně zvolen po dohodě s obžalovanou, takže o uzavření smlouvy věděla. Nebylo prokázáno, že by obžalovaná s cílem obohatit se zneužila takovéto nabídky nadřízené a naučtovala si za užívání vlastního vozidla vyšší částku, než jí skutečně náleželo, a za stavu, kdy nelze již přesně vyčíslit skutečné cestovní náklady obžalované, nelze vyslovit závěr, že by se tato ke škodě svého zaměstnavatele tímto způsobem obohatila, jak to původně tvrdila obžaloba. Za tohoto stavu proto státní zástupce navrhl v případě těchto skutků zprostit obžalovanou obžaloby, přičemž soud se s tímto vyhodnocením provedeného dokazování naprosto ztotožnil a proto rozhodl o zproštění obžaloby z důvodu podle § 226 písmeno b) trestního řádu, neboť posuzované skutky se sice staly, pokud uvedené smlouvy skutečně uzavřeny byly a následně na jejich základě došlo k vyplacení výše uvedených částek, ovšem za stavu, kdy tento postup nebyl veden obžalovanou s úmyslem vlastního obohacení a kdy k takovému následku nedošlo, nemůže se jednat o trestný čin.
48. Zcela odlišná byla ovšem situace v případě smluv, které měly být obžalovanou údajně uzavřeny s N. H. a S. H. (skutky uvedené pod body I. – 3), 6) výrokové části rozsudku). Pokud totiž obžalovaná i N. H. popsali, jaké práce měl tento vlastně vykonávat (převoz zboží či zařízení prodejen), z výpovědí svědků A. K. a Z. P. vyplynulo, že firma neměla žádný důvod zaměstnávat k provedení takovýchto prací navíc brigádníka, neboť k tomu měla vlastního zaměstnance, a to konkrétně P. V., který měl k dispozici i vozidlo. Žádný ze zaměstnanců firmy, které soud u hlavního líčení jako svědky vyslechl, navíc ani nezaznamenal pracovní aktivitu N. H. Nelze přehlédnout ani ten fakt, že na základě smlouvy, která měla být údajně s N. H. uzavřena, byla

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.

vyplacena odměna ve výši 55 477 Kč, což je již poměrně vysoká finanční částka, tudíž je nepravděpodobné, že by v takovémto případě přesto tohoto vůbec neznal a nezaznamenal jakoukoli jeho činnost. Obžalovaná měla dále údajně zadat práci sestře N. H., tedy S. H., a to za tím účelem, aby provedla opravu poškozeného zboží, přičemž za tuto činnost měla obdržet téměř 30 000 Kč. U hlavního líčení tato, stejně jako její matka, která jí měla s opravami vypomáhat, uvedly, že se to týkalo pouze několik jednotek kusů oblečení, což rozhodně neodpovídá výši vyplacené odměny. Ostatně z bankovních údajů vyplývá, že částka 30 000 Kč nebyla vyplacena ani na bankovní účet S. H., N. H. či její matky, nýbrž byla poukázána na účet obžalované, potažmo na účet jejího strýce P. N., jenž posléze částku 10 000 Kč přeposlal N. H. a tento na účet obžalované, a je tedy zřejmé, že obžalovaná jednala tak, aby se na úkor poškozené společnosti obohatila, pokud byla vyplacena odměna neodpovídající skutečně odvedené práci. Svědkyně S. H. uvedla, že od obžalované po několika urgencích obdržela jen částku 3 000 Kč, u které lze připustit, že mohla být odměnou úměrnou práci, která byla skutečně provedena. S ohledem na to soud o tuto částku snížil výši prokázané škody, jak to ostatně navrhl ku prospěchu obžalované u hlavního líčení i státní zástupce. Je tedy zřejmé, že obžalovaná v těchto případech využívala svého manažerského postavení a také i toho, že poškozená společnost neměla nastaven dostatečný kontrolní mechanismus, který by mohl takovémuto podvodnému jednání zabránit.

49. Další část trestné činnosti obžalované měla spočívat v tom, že na výše uvedených prodejnách, které jí byly jako manažerka svěřeny, odebrala pod nejrůznějšími záminkami či přísliby (například, že ho chce nafotit či vyzkoušet) zboží, přičemž následně apely prodavaček k úhradě jeho ceny či jeho vrácení nevyslyšela a zboží si ponechala, když v některých případech prodavačkám přímo zadala se slovy „že to pak vyřídí“, aby zboží naskladnily, třebaže k faktickému převzetí zboží na prodejnách nedošlo. V případě, že jí prodavačky kontaktovaly a chtěly vyřešit záporné účetní výkazy, odmítla se a přestala s nimi komunikovat. Svědkyně G. k tomu například uvedla, že tuto záležitost neřešila, protože obžalovaná byla její nadřízená a ona prostě kvůli tomu nechtěla mít problémy, což je logické vysvětlení. Tyto výpovědi prodavaček navíc nestojí osamocně, nýbrž odpovídají i důkazům listinné povahy, které byly předloženy poškozenou společností, kdy se jednalo o zfalšované převodní listy, fiktivní storna kupních smluv, přehledy odebraného a nevráceného zboží, výsledky provedených inventur, skladové převodky, doklady o prodejní ceně zboží či štítky zboží, které si obžalovaná odebrala. Na základě těchto důkazů tak vzal soud za prokázané, že obžalovaná si pod různými záminkami ponechala zboží, které neuhradila nebo fakticky nepřevedla na jinou prodejnu, či stornovala objednávky, které zákazníci vůbec nereklamovali, a finanční prostředky si opět ponechala pro svou osobní potřebu. Celkem tak obžalovaná svým podvodným jednáním specifikovaným výše pod body I - 1) až 9) způsobila na cizím majetku škodu ve výši 162 485 Kč, a to včetně dvou skutků popsanych v předchozím odstavci tohoto rozhodnutí, což je sice nižší škoda oproti jejímu původnímu vyčíslení v obžalobě, ovšem na právní kvalifikaci trestné činnosti to nemělo žádný vliv.
50. Pokud jde o právní kvalifikaci skutků uvedených pod bodem I výrokové části rozsudku, dospěl samosoudce ve shodě s obžalobou k závěru, že obžalovaná svým jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty pokračujícího přečinu podvodu podle § 209 odstavec 1, 3 trestního zákoníku, neboť při výkonu svého zaměstnání pod řadou záminek odebrala a ponechala si zboží či finanční prostředky v celkové výši 162 845 Kč, čímž způsobila škodu větší ve smyslu § 138 odstavec 1 písmeno c) trestního zákoníku (tato činí nejméně 100 000 Kč). Právní kvalifikace použitá obžalobou se nezměnila, byť prokázaná výše škody výrazně poklesla oproti jejímu původnímu vyčíslení v obžalobě s ohledem na částečně zproštění obžalované. Se státním zástupcem lze souhlasit, že se v případě jednotlivých útoků jednalo o podvodnou trestnou činnost, pokud se do dispozice obžalované zboží či finanční prostředky dostaly za situace, kdy předstírala určité okolnosti (fiktivní dohody o provedení práce, převod zboží či jeho reklamace), bez nichž by k vydání zboží či vyplacení odměn dojít nemohlo. Dle rozhodnutí Nejvyššího

soudu, sp. zn. 3 Tdo 1164/2015, se přečinu podvodu podle § 209 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku větší škodu. Omyl je rozpor mezi představou a skutečností. O omyl půjde i tehdy, když podváděná osoba nemá o důležité okolnosti žádnou představu nebo se domnívá, že se nemá čeho obávat, může se týkat i skutečností, které teprve mají nastat, pachatel však musí o omylu jiného vědět již v době, kdy dochází k jeho obohacení. Uvedením v omyl je jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci, může být spácháno: konáním, opomenutím nebo konkludentním jednáním, může se stát lstí, ale může jít i jen o pouhou nepravdivou informaci, zvláště když v běžném životě není zvykem si ověřovat pravdivost podávaných informací, v žádném případě se nevyžaduje nějaká zvláštní rafinovanost. Podle dalšího rozhodnutí Nejvyššího soudu (sp. zn. 6 Tdo 1137/2015) se potom o podvodné jednání jedná také tehdy, pokud je poškozený schopen zjistit nebo ověřit skutečný stav rozhodných okolností, avšak je ovlivněn působením pachatele ve formě podání nepravdivých informací nebo zamlčení podstatných informací, takže si je v důsledku pachatelova jednání neověří buď vůbec, nebo tak nečiní věs. K tomuto je vhodné uvést, že v případě vytvoření fiktivních smluv s osobami, které pro poškozenou společnost ve skutečnosti nikdy nepracovaly, takže jim žádná odměna nemohla ani náležet, by ke škodlivému následku nepochybně nedošlo, pokud by se obžalovaná netěšila takové důvěře zaměstnavatele, že smlouvy s brigádníky i přehledy docházek nebyly podrobeny další kontrole. K odhalení této trestné činnosti ostatně došlo až v důsledku události v prodejně v Kladně, Italské ulici, kdy pracovníci poškozené společnosti pojali podezření, že obžalovaná předstírala zrušení kupních smluv uzavřených skrze e-shop. V případě všech uvedených skutků se jednalo o pokračující trestnou činnost ve smyslu § 116 trestního zákoníku, neboť tyto byly vedeny jednotným záměrem obžalované, byly propojeny stejným či obdobným způsobem provedení a blízkou časovou souvislostí. Obžalovaná jednala ve smyslu § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku v úmyslu přímém, přičemž společenská škodlivost tohoto trestného činu spočívá v porušení zákonem chráněného zájmu na ochraně cizího majetku.

51. V případě skutku uvedeného výše pod bodem II měla obžalovaná dle státního zástupce převzít výplatu určenou pro prodavačku z prodejny v Jihlavě, tedy V. P., s tím, že ji finanční prostředky měla předat, anebo je měla užít k úhradě účetního schodku, což však neučinila a částku ve výši 10 195 Kč si ponechala, čímž se měla dopustit přečinu zpronevěry podle § 206 odstavec 1 trestního zákoníku. Obžalovaná se hájila tím, že jednala dle pokynu, kterého se jí dostalo, přičemž uvedenou finanční hotovost si pro sebe neponechala, nýbrž jí dala do trezoru. Jinak ovšem k tomuto vypověděly čtyři na sobě nezávislé svědkyně, které uvedly, že úkolem obžalované bylo vypořádat manko, k čemuž obdržela hotovost určenou k výplatě mzdy V. P. Potažmo k tomu, aby tato posloužila k úhradě zjištění účetního schodku, leč částku ve výši 10 195 Kč si ve skutečnosti ponechala, tedy přisvojila si finanční hotovost, která jí byla svěřena.
52. Jednáním obžalované byly v tomto případě naplněny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu zpronevěry podle § 206 odstavec 1 trestního zákoníku, pokud tímto jednáním způsobila škodu ve výši 10 195 Kč, byť byla jen velmi těsně překročena hranice škody nepatrné, která činí dle § 138 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku nejméně 10 000 Kč. Podle soudní praxe je cizí věc nebo jiná majetková hodnota svěřena pachateli, jestliže je mu odevzdána do faktické moci (do držení nebo do dispozice) zpravidla s tím, aby s věcí nebo s jinou majetkovou hodnotou nakládal určitým způsobem. Nevyžaduje se, aby osoba, která věc nebo jinou majetkovou hodnotu pachateli svěřila, byla jejím vlastníkem. Cizí věc, která je předmětem trestného činu zpronevěry, může být pachateli svěřena na podkladě určité smlouvy nebo i bez smlouvy faktickým úkonem. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu (sp. zn. 8 Tdo 665/2016) si pachatel přisvojí cizí věc, která mu byla svěřena, jestliže s věcí naloží v rozporu s účelem, ke němuž mu byla cizí věc dána do opatrování nebo do dispozice, a to způsobem, který maří základní účel svěřeni. Přisvojení je tedy takové nakládání pachatele s věcí, které má trvale vyloučit věřitele z dispozice s věcí. Byla-li mu věc svěřena za účelem opatření určitého prospěchu, považuje se také za její přisvojení, obstará-li si pachatel další prospěch v rozporu s tímto svěřením. Přisvojením takové věci se

nerozumí získání věci do vlastnictví, neboť trestným činem nelze nabýt vlastnického práva, nýbrž získání možnosti neomezené dispozice s věcí, není však rozhodné, jak poté pachatel s přisvojenou věcí, která mu byla svěřena, skutečně nakládá. Dle dalšího rozhodnutí Nejvyššího soudu (sp. zn. 3 Tdo 1610/2016) je objektem trestného činu zpronevěry vlastnictví věci nebo obdobné majetkové právo ke jiné majetkové hodnotě. Cizí věc nebo jiná majetková hodnota je svěřena pachateli, jestliže je mu odevzdána do faktické moci (do držení nebo do dispozice) zpravidla s tím, aby s věcí nebo s jinou majetkovou hodnotou nakládal určitým způsobem. Pachatel si přisvojí cizí věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která mu byla svěřena, jestliže s věcí nebo jinou majetkovou hodnotou naloží v rozporu s účelem, ke němuž mu byla cizí věc nebo jiná majetková hodnota dána do opatrování nebo do dispozice, a to způsobem, který maří základní účel svěřeni. Přisvojení je tedy takové nakládání pachatele s věcí nebo jinou majetkovou hodnotou, které má trvale vyloučit svěřitele z dispozice s věcí nebo jinou majetkovou hodnotou. Po subjektivní stránce je vyžadován úmysl, který zpravidla vznikne až později, nikoli hned při svěřeni věci, jak je tomu v případě trestného činu podvodu dle § 209 trestního zákoníku. Stejně jako v případě podvodné trestné činnosti obžalovaná jednala v úmyslu přímém, přičemž společenská škodlivost tohoto činu spočívá taktéž v porušení zákonem chráněného zájmu na ochraně cizího majetku.

53. Při ukládání druhu trestu a jeho výměry bylo soudem přihlédnuto k povaze a závažnosti spáchané trestné činnosti, jejím okolnostem, k poměrům obžalované, k jejímu dosavadnímu způsobu života a k možnostem její nápravy. Konkrétní závažnost spáchaného trestného činu je dána zejména rozsahem spáchané trestné činnosti a výší způsobené škody. Pokud jde o pohnutku obžalované, tuto zřejmě inspirovalo to, že jí možnost uzavírání fiktivních smluv nastínila její nadřízená A. K., a to v případě proplácení cestovného, přičemž obžalovaná následně zvolila podobný postup i v případě dalších smluv, byť pouze ve dvou případech bylo prokázáno, že se jednalo o jednání trestné, lze však připustit i možnost, že vytváření fiktivních smluv se v poškozené společnosti již dříve skutečně praktikovalo. Obžalovaná spáchání trestné činnosti popřela, tudíž je obtížné se vyjádřit k motivu jejího jednání, ovšem pro posouzení trestnosti není podstatné, jak se získanými finančními prostředky dále naložila. K osobě obžalované bylo zjištěno, že dosud vedla řádný způsob života, neboť nemá záznam v opise z evidence rejstříku trestů a z evidence přestupků, což je samozřejmě významná polehčující okolnost, která se významně do úvah soudu o jejím potrestání promítla. Trest byl ukládán jako úhrnný podle trestní sazby dle § 209 odstavec 3 trestního zákoníku (jeden rok až pět let odnětí svobody), přičemž státní zástupce navrhl uložit podmíněný trest odnětí svobody v trvání 12 až 14 měsíců se zkušební dobou v trvání kolem 28 měsíců se stanovením povinnosti uhradit ve zkušební době dle svých sil způsobenou škodu a dále i peněžitý trest v celkové výměře 25 000 Kč. Samosoudce se s tímto návrhem ztotožnil, neboť obžalovaná podmínky pro uložení podmíněného trestu dle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku splňuje, a uložil jí úhrnný podmíněný trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců, tedy na samotné dolní hranici zákonné sazby, se stanovením zkušební doby v trvání dvaceti čtyř měsíců, čímž zohlednil i skutečnost, že od spáchání posuzované trestné činnosti uplynula již delší doba, přičemž s ohledem na její dosavadní bezúhonnost rozhodně není nutno ke splnění účelu trestního řízení dlouhodobě sledovat její další chování. Jelikož je trest ukládán za majetkovou trestnou činnost, soud zároveň uložil obžalované dle § 82 odstavec 3 trestního zákoníku povinnost ve zkušební době podle svých sil uhradit způsobenou škodu. S ohledem na to, že obžalovaná získala trestnou činností majetkový prospěch odpovídající výší způsobené škody, byl zároveň uložen i peněžitý trest, který dle § 67 odstavec 1 trestního zákoníku může soud uložit, jestliže pachatel pro sebe nebo pro jiného úmyslným trestným činem získal nebo se snažil získat majetkový prospěch. Tento byl dle pravidel stanovených v § 68 trestního zákoníku uložen v počtu 50 denních sazbách po 400 Kč, tedy v celkové výši 20 000 Kč, která se soudu jeví jako plně úměrná aktuálním poměrům obžalované. Jedná se spíše o symbolický trest, neboť soud samozřejmě přihlédl k tomu, že obžalovaná je nyní na rodičovské dovolené, tudíž její výdělkové možnosti jsou tím pádem zásadně omezeny, ostatně i státní zástupce při závěrečné řeči výrazně ponížil výměru tohoto trestu oproti svému původnímu

návrhu v obžalobě. Jestliže obžalovaná povede ve stanovené zkušební době řádný život, vysloví soud, že se osvědčila.

54. K trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 361 722 Kč řádně a včas připojila poškozená společnost SAM 73 APPAREL, s.r.o. Jak bylo již výše uvedeno, soud nechal za prokázanou vinu obžalované v rozsahu obžaloby a rozhodl o částečném zproštění obžaloby, ostatně i státní zástupce takovýto návrh sám učinil, což se samozřejmě významně promítlo i do prokázané výše škody obžalovanou způsobené. Proto soud přiznal náhradu škody toliko ve výši 172 680 Kč (162 485 Kč + 10 195 Kč) a dle § 229 odstavec 2 trestního řádu se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody odkázal poškozenou společnost na občanskoprávní řízení.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat odvolání.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu v Kladně), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

O odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Kladně rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze.

Kladno 28. listopadu 2023

JUDr. Ivo Poštolka v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Malinová.